

Π. Γεωργίου

ABBÉ VEYRENC

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1883

Π. Γεωργίου

ABBÉ VEYRENC

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

* * *

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1883

ΤΗΙ
ΣΕΒΑΣΤΗΙ ΗΜΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΙ
ΦΑΝΗΙ Ι. ΧΙΛΛ
ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΑΥΤΗΝ
ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΣΑΙ ΑΦΙΕΡΟΥΜΕΝ

Αἱ μαθήτριάς

ANNA ΚΑΡΑΛΙΒΑΝΟΥ
MARIA ΒΟΥΣΚΟΥΔΑΚΗ
ΦΑΝΗ ΚΟΚΚΙΔΟΥ
ΖΩΗ ΣΕΚΕΡΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Η

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἡ πυρκαϊά

Αἱ φλόγες ἠφάνιζον ὠραιότατην οἰκίαν, κειμένην εἰς τοὺς πρόποδας λόφου εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ χωρίου Βαλρὸς ἀπόστασιν. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Λουδοβῆκον καὶ Παῦλον Φιζῆς, οἵτινες κατώκουν αὐτὴν μόνον ἀφ' ὅτου ἀπώλεσαν τοὺς γονεῖς των. Ὅτε ἡ πυρκαϊὰ ἐξερράγη, οὗτοι ἀπουσίαζον, καὶ ἠγνόουν τὴν πλήξασαν αὐτοὺς δυστυχίαν. Ἐν ᾧ οἱ συγχωρεῖται των τοὺς ἐζήτουν πανταχοῦ, ἵνα τοὺς πληροφορήσωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἡ πυρκαϊὰ ἐξέτεινε κατὰ μικρὸν τὰς ζημίας της. Στρόβιλοι μέλανος καπνοῦ μετὰ σπινθήρων ἐξήρχοντο ἐξ ὅλων τῶν ῥηγμάτων τοῦ τοίχου καὶ ὑψοῦντο εἰς πυκνάς στήλας. Ἦκούοντο εἰς τὰ ἔσω τοῦ οἴκου οἱ κρότοι τῶν καταφλεγομένων ἐπίπλων καὶ τοῦ καταρρέοντος διαπέδου. Οἱ χωρικοὶ συνηθροισμένοι ἐν ὁμίλῳ εἰς τοὺς γειτονικοὺς ἀγροὺς εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἤρκοῦντο

ρίπτοντες μελαγχολικά βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου θεάματος, χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ προσεγγίσωσι. Δὲν ἦτο δὲ τοῦτο ἀμεριμνησία αὐτῶν οὐδ' ἔλλειψις γενναιότητος, ἀλλ' ἡ πυρκαϊὰ παρατηρήθη πολὺ ἄργα καὶ τὸ πῦρ εἶχε διαδοθῇ δυστυχῶς τοσοῦτον, ὥστε οὐδεὶς πλέον ἐτόλμα νὰ ἐκτεθῇ εἰς προφανῇ κίνδυνον.

Μετ' ὀλίγον εἰς τῶν θεατῶν παρετήρησεν ἀνερχόμενον ὀλίγον καπνὸν ἀπὸ τῶν ἄρμῶν παραθύρου τινὸς τοῦ πρώτου πατώματος, εὐθὺς ἀρπάζει μίαν κλίμακα ἐκ τῶν ἐκεῖ κομισθεισῶν καὶ στήσας αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡτοιμάζετο ν' ἀναβῇ, ὅτε φθάνουσι δρομαῖοι οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ σπεύδουσι ν' ἀναβῶσι τὴν κλίμακα καὶ ῥιφθῶσιν εἰς τὰς φλόγας, ὅπως σώσωσι τὰ ὀλίγα λείψανα τῶν ἐπίπλων των.

Ὁ Λουδοβϊκος ἀνέβη πρῶτος, ἔδωκε δύο γρόνθους εἰς τὸ κιγκλιδωτὸν παράθυρον, ὅπερ κατέπεσεν εὐκόλως καὶ οὕτως ἀνοιχθέντος τοῦ παραθύρου ἐσχηματίσθη ῥεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέσυρε τὸν καπνὸν, καὶ οὕτως ἡδυνήθη νὰ εἰσπηδήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ δὲν ἡδύναντο νὰ σταθῶσιν ἐν αὐτῷ, διότι τὸ πῦρ εἶχε κατακαύσῃ τὰς δοκούς, αἵτινες ὑπεστήριζον τὸ πάτωμα, καὶ ἐνῶ προὔχουρουν ἐν τῷ δωματίῳ ἡσθάνοντο αὐτὸ καμπτόμενον ὑπὸ τοῦ βάρους των. Πάραυτα πλήρεις ἰδρῶτος σπεύδουσι νὰ καταβῶσι τὴν κλίμακα, καὶ ὥς ἐπάτησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, βλέπουσι τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου καταπίπτοντας μετὰ πατάγου.

Ὁ Παῦλος ἐν τούτοις κατῴρθωσε νὰ λάβῃ τὸ χρυσοῦν ὥρολόγιον τοῦ πατρός του, διττῶς ἀξίζον, καὶ ὥς κειμήλιον καὶ ὥς ὥρολόγιον ἀκριθέστατον. Ὁ δὲ Λουδοβϊκος,

ἡδυνήθη νὰ ἀποσπάσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν, εἰκόνα σκοτεινὴν παριστῶσαν γυναῖκα, ἣν ἐξετίμα περισσότερον ὅλων τῶν ἔργων τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν. Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς μητρός του. Ἡ ζωγραφία ἦτο μετρία, ἀλλὰ τὸ πλαίσιον αὐτῆς εἶχεν ἀνάγλυφα χαριέστατα, μετὰ πολλῆς τέχνης ἐξεργασμένα. « Τί ἰδιοτροπία! ἀνεφώνησεν ὁ Παῦλος βλέπων τὴν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του εἰκόνα. Κάλλιον θὰ ἔπραττες καθ' ἣν ὥραν μετὰ κινδύνου προσεπάθεις νὰ ξεκρεμάσῃς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν εἰκόνα, νὰ ἐλάβανες ἀντ' αὐτῆς μερικὰ χρήματα ἐκ τῆς χρηματοθήκης, διὰ νὰ ἡδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν. Ἄς εἶνε ὅμως, τὴν πωλοῦμεν ὁμοῦ μὲ τὸ ὠρολόγιον καὶ πιστεύω ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ περάσωμεν τοῦτον τὸν χειμῶνα· ἀλλὰ τί θὰ δώσωσι διὰ μίαν παληοεικόνα. » — « Μὴ ὀμίλει περιφρονητικῶς διὰ τὴν εἰκόνα τῆς μητρός μας, λέγει ὁ Λουδοβῖκος μετὰ λύπης, πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς φέρῃ καλόν. Εἶνε ἡδὴ παρηγορία ἄρκετὴ δι' ἐμέ ὅτι τὴν ἀνέσυρον ἐκ τοῦ μέσου τῶν φλογῶν· δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν χωρισθῶ. Κατὰ τὴν φρικώδη δυστυχίαν ἥτις πρὸ ὀλίγου ἐνέκυψεν εἰς ἡμᾶς τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς μητρός μου ὅπερ εὐρίσκω εἰς τὸ ὁμοίωμα αὐτῆς, μοὶ φαίνεται ἐνθαρρυνόν με διὰ τῶν ἐξῆς λόγων οὓς συνήθως ἔλεγεν· « Ἀγαπητά μου τέκνα, ἔχετε πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ οὐδέποτε θὰ σᾶς ἐγκαταλίπη. »

Ὁ Παῦλος δὲν εἶχε τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἦτο μὲν φύσις καλὴ καὶ ἀθώα, ἀλλ' ἐστερεῖτο τῆς εὐαισθησίας ἥτις εἶνε πηγὴ ὅλων τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων. Ζῶν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας παρὰ τινι θείῳ του, μεγαλεμπόρῳ, ἀνθρώπῳ φύσεως τραχείας καὶ μὴ λαβόντι οὐδόλως

θρησκευτικὴν ἀγωγὴν, εὐρισκόμενος εἰς ἀτμοσφαῖραν χυδαίαν καὶ κοινῶν ἰδεῶν, δὲν ἐξετίμα τοὺς ἀνθρώπους ἢ μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κέρδους ὅπερ ἠδύναντο νὰ φέρωσιν οὗτοι. Ὁ Λουδοβϊκος ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος, ἐμμένων πάντοτε πλησίον τῆς μητρός του, γυναικὸς σπανίας ἀξίας καὶ μεγάλης εὐσεβείας, παρ' ἧς ἔμαθε τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πράξεις τοῦ χριστιανικοῦ βίου, αἵτινες φωτίσασαι τὴν ψυχὴν του, ἐκαθάρισαν καὶ κατέστησαν αὐτὴν εὐπρόσιτον εἰς τὰς εὐγενεστέρας καὶ χαριεστέρας ἐντυπώσεις. Ὁ Παῦλος λοιπὸν ὀλίγον ἐνόησε τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὡς παραδεδομένος εἰς τὴν θλιβερὰν σκέψιν τοῦ ἀνεπανορθώτου δυστυχήματος, δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπὸ τῶν κρημνιζομένων τοίχων, καὶ στροβιλιζομένων φλογῶν, αἵτινες κατέστρεφον τὸ μέλλον του· ἀφ' ἑτέρου ὁ Λουδοβϊκος καί τοι φύσει πλέον ἀτάραχος ἠσθάνετο ὅμως λύπην ζωηρὰν παρατηρῶν τὴν πατρικὴν του οἰκίαν καταντήσασαν ἐρείπια, ἐνθυμούμενος τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, βλέπων τὸ μέλλον διακινδυνεῶν, καὶ πλήρες ἐμποδίων, τὰς ἐλπίδας του ἐξαπατηθείσας καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας του ἐκλείποντα. Πικρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἐξέπεμψε στεναγμοὺς τινας, καὶ περιέστρεφε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ λυπηροῦ θεάματος.

Εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν δύο νέων ἀδελφῶν, ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσιν, παρὰ τὴν διαφορὰν τῶν χαρακτήρων, ἅπαντες οἱ καλοὶ οὗτοι χωρικοί, οἵτινες τοὺς ἠγάπων κατεθλίβοντο μὴ δυνάμενοι νὰ τοῖς δώσωσι βοήθειάν τινα. «Δυστυχεῖς νέοι! εἶπεν εἰς τῶν πλησιεστέρων γειτόνων,

ἰδοὺ αὐτοὶ ὅλως κατεστραμμένοι! Διατί ὅλη των ἡ περιουσία νὰ συνίσταται εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν!» Ἐξήγησεν ἔπειτα εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν συναθροισθέντας πῶς ἡ Κυρία Φιζῆ μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου της, εἶχε πωλήσῃ τρεῖς μεγάλας καὶ ὠραίας γαίας ἃς εἶχε πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ χωρίου. Ἀπαρηγόρητος διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ μέρος εἰς ὃ τὰ πάντα τὴν ἐνεθύμιζον ταύτην τὴν ἀπώλειαν, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας της εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἡ πρόθεσίς της ἦτο νὰ καταθέσῃ εἰς Τράπεζαν τὰ χρήματά της καὶ νὰ λαμβάνῃ τοὺς τόκους αὐτῶν. Δυστυχῶς ὁ θάνατος τὴν κατέλαβεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν σχεδίων της καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ὁ ἀγοραστής τοῦ κτήματος τῇ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον, συμποσούμενον κατὰ τὸ συμβόλαιον τῆς πωλήσεως εἰς 40 χιλ. φράγκων. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἐπληρώθη μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τοὺς υἱοὺς της, καὶ ἡ πληρωμὴ ἐγένετο μὲ γραμμάτια τῆς Τραπεζῆς, νόμισμα εὐκόλως ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταστρεφόμενον.

Ἡ διήγησις τοῦ χωρικοῦ ἦτο ἀληθεστάτη· ὁ Λουδοβῆκος καὶ ὁ Παῦλος προσέθεσαν ὅτι εἶχον ἀποφασίσῃ πρὸ τῆς δυστυχίας των ταύτης νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σχέδιον τῆς μητρὸς των, καὶ διεπραγματεύοντο νὰ πωλήσωσι τὴν οἰκίαν καὶ τὸν περικυκλοῦντα αὐτὴν κῆπον, διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἀκολούθως καὶ ἐγκατασταθῶσιν εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐνασκήσωσι τὸ ἐπάγγελμα των, διότι ἡ ἐξαίρετος μήτηρ των, γινώσκουσα καλῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀφήσῃ πλουσίαν κληρονομίαν τοὺς εἶχε μάθῃ μίαν τέχνην. Ὁ Λουδοβῆκος ἦτο χρυσοχόος, καὶ ὁ Παῦλος ὠρολογιοποιός.

« Ἀλλά, εἶπεν ὁ Παῦλος στενάζων, ἰδοὺ τὰ σχέδιά μας πολὺ μεταβεβλημένα! δὲν θὰ γείνη πλέον λόγος περὶ τῆς πωλήσεως τῆς οἰκίας, ἥτις δὲν εἶνε πλέον εἰμὴ κόνις καὶ ἐρείπια. Ὁ κῆπος δὲν εἶνε τίποτε ἄνευ τῆς οἰκίας. Ὅσον δὲ διὰ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας δραχμὰς τὰς εἰς γραμμάτια τῆς Τραπεζῆς, τίς δύναται νὰ τὰς ἀνεύρῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐρειπίων; . . . » Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ παρατείνωσι τὰς θλιβεράς ταύτας σκέψεις. Οἱ χωρικοὶ ἐπέστρεψαν οἴκαδε. Τοὺς δὲ δύο νέους παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ γέρων Μαθουρίνος, εἰς τῶν προκρίτων τοῦ τόπου, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, καὶ ὅστις ἦτο ὡς δεῦτερος πατήρ των. Ἀφικομένους οἴκοι ὑπεδέχθη περιχαρέστατα ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἡσπάσθη τοὺς δύο ἀδελφούς, οὓς ὑπερηγάπα καὶ περὶ ὧν συχνότατα ἔλεγε· « πῶς τὰγαπῶ τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ διὰ τὴν καλὴν των καρδίαν. » Καὶ σχεδὸν ηὐφραίνετο διὰ τὸ συμβᾶν διότι τοῦτο τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὁ Λουδοβίκος ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του καὶ κατὰ τὴν διαμονὴν του ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀναθρέψαντος αὐτὸν οὐδέποτε διῆλθε πρὸ τῆς ἐστίας χωρὶς νὰ ἐπαναπαύσῃ ἐπ' ὀλίγον τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου ἀντικειμένου. Ἀλλ' ἡ διαμονὴ των δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ· οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνόουν ὅτι ὤφειλον νὰ ταχύνωσι τὴν ἀναχώρησίν των ἵνα μὴ γίνωνται βάρος εἰς οἰκογένειαν ἧς ὁ πλοῦτος δὲν ἰσοῦτο μὲ τὴν τιμιότητα. Ὅθεν ἐπώλησαν τὸν κῆπόν των, τὰ ἐρείπια τῆς πυρποληθείσης οἰκίας των, καὶ ὅσα πράγματα ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσιν, ἐπλήρωσαν μικρά τινα χρέη τὰ

ὅποια εἶχον κάμη κατὰ τινὰ ἀσθένειαν τῆς μητρός των, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

« Φεῦ! » ἔλεγον οἱ βλέποντες αὐτοὺς ἀναχωροῦντας μὲ τὰ δέματα ἐπὶ τῆς ῥάχεως, « φεῦ! τί θὰ ἀπογείνουν οἱ πτωχοὶ νέοι; »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τὸ ταξείδιον εἰς τὸ δάσος

Ἡ πόλις εἰς ἣν οἱ δύο ἀδελφοὶ Φιζῆ διηυθύνοντο δὲν ἀπεῖχε πλέον τῶν 84 χιλιομμέτρων τῆς Βαλρός. Ἀλλὰ καίτοι τοῦτο τὸ διάστημα δὲν ἦτο πολλοῦ λόγου ἄξιον, ὑπῆρχεν ὅμως ὀλίγη σχέσις μεταξὺ τῶν δύο μερῶν, καὶ τοῦτο μὲν εἶτε διότι οἱ κάτοικοι τῆς Βαλρός εὕρισκον πάντα ὧν εἶχον ἀνάγκην εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας ἧς δὲν ἀπεῖχον πολὺ καὶ ἥτις ἦτο τὸ κέντρον τῶν ἐργασιῶν των, εἶτε διότι αἱ ὁδοὶ αἱ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἄγουσαι ἦσαν πολὺ δύσκολοι καὶ κινδυνωδέσταται, καθ' ὃ διερχόμεναι διὰ τοῦ δάσους καὶ διὰ πολλῶν βαράθρων. Εὐθὺς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ χωρίου εὐρίσκεται ἀνήφορος, μετ' ὀλίγον δὲ δύσβατος κατήφορος, ποὺ μὲν κεκαλυμμένος ὑπὸ χλόης ποὺ δὲ πλήρης βράχων ἐκ λίθων πυριγενῶν χρώματος φαιοῦ, ὅπερ παρέχει θέαν ἀγρίαν καὶ ἔρημον. Μετὰ τὸ ὕψωμα τοῦτο ἔπεται ἡ μεσημβρινή πλευρὰ ὑψηλοῦ ὄρους ἐκτεινομένου ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ σχηματίζοντος, οὕτως εἰπεῖν, διάφραγμα ἀνυπέρβλητον· εἰς τὰς ὑπωρείας τούτου, ἀπέναντι ἀκριβῶς οἰκίσκου χρησιμεύοντος

ὡς πανδοχεῖον ὑπὸ σπανίων ταξειδιωτῶν συχνάζομενον, ἡ ὁδὸς σχηματίζει γωνίαν, στρέφεται ἀποτόμως διευθυνομένη πρὸς μεσημβρίαν διὰ νὰ μὴ διέρχεται δι' ἀποκρήμνων μερῶν καὶ ἐνταῦθα ἐξελίσσεται τοξοειδῶς περὶ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους καὶ εἰσχωρεῖ εἰς ἓν ἐκτεταμένον δάσος καλύπτον τὴν βόρειον κλιτύν, ἀκολουθῶς δὲ κατέρχεται εἰς τὴν πεδιάδα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ πόλις.

Τὸ δάσος τοῦτο ἦτο πάλαι γνωστὸν διὰ τὰς διηγήσεις ἐμφανίσεων φαντασμάτων καὶ ἔτι πλέον διὰ συμμορίας ληστῶν, οἵτινες, πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν, κρυπτόμενοι εἰς τὴν σκιὰν καὶ τὴν πυκνότητα τοῦ δάσους καὶ εἰς βαθέα σπήλαια ἅτινα τοῖς ἐχρησίμευον ὡς κατοικίαι, ἐπέπιπτον μετὰ μεγάλης τόλμης κατὰ τῶν ταξειδιωτῶν. Ἀλλὰ καταδίωξις γενικὴ διαταχθεῖσα ὑπὸ Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ δραστηρίως ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τῶν τῆς βασιλικῆς χωροφυλακῆς, ἐκαθάριζον τὴν χώραν τῶν ληστῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι συλληφθέντες ἐφονεύθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν κλάδον ὄρου εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἵνα γνωστοποιήσῃ εἰς τοὺς διαβάτας ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀσφάλειάν των. Τὰ φάσματα καὶ αἱ χίμαιραι εἶχον ἐπίσης ἀπολεσθῆ, ἀφ' ὅτου μία ἐνάρετος κόρη εἶχεν ἀνεγείρῃ δι' ἐξόδων τῆς μικρὸν παρεκκλήσιον εἰς τὴν Παναγίαν ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν προστασίαν ἧς εἶχε τύχῃ κατὰ τι ταξειδιὸν τῆς. Τοῦτο τὸ ἐκκλησίδιον ὀνομάζεται ἀκόμη ἡ *Παραγία τῆς Καλῆς Ὀδοῦ*.

Εἰς ταύτην τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους εὐρίσκονται δύο ὥρας περίπου μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ὁ Λουδοβῆκος καὶ ὁ Παῦλος. Εὐρίσκοντο πλησίον εἰς ταύτην τὴν φάραγγα, ἣτις θέτει εἰς συγκοινωνίαν τὰς δύο κλιτύας τοῦ ὄρους. Ὅτε διέβησαν πλησίον τῆς δρυὸς εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κρεμασθῇ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δολοφόνων, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποφύγωσιν αἴσθημα ἀηδίας. Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος αὐτῆς τῆς κεφαλῆς δὲν ὑφίστατο πλέον, ἀλλ' ἔβλεπέ τις ἀκόμῃ τὰ ὅσῃ τοῦ κρανίου καὶ τοῦ προσώπου τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος ἐκίνει μὲ μικρὸν θόρυβον πέριξ τοῦ καρφίου ὅπερ τὰ ἐκράτει ἀνηρτημένα εἰς τὸν κλάδον τοῦ δένδρου. Οἱ δύο ἀδελφοὶ συνωμίλουν διὰ τὴν λυπηρὰν κατάστασίν των καὶ ἐσκέπτοντο, δι' εἰκοστὴν ἴσως φορὰν εἰς τί συμβᾶν ὥφειλον νὰ ἀποδώσωσι τὴν πυρκαϊὰν ἣτις τοὺς εἶχε φέρῃ εἰς τὴν δυστυχίαν. Ὁ Λουδοβῆκος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Παῦλος ὑπάγων τὸ ἐσπέρας νὰ λύσῃ τὸν μέγαν φύλακα κύνα, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὁ καπνὸς τῆς καπνοσύριγγός του ἀκόμῃ ἀνημμένος ἐπὶ τῶν ἀγκαλίδων αἱ ὁποῖαι περιεστοίχιζον τὸν οἰκίσκον τοῦ κυνός. Τὸ πῦρ ἐνήργει ὅλην τὴν νύκτα καὶ μέρος τῆς ἡμέρας εἰς τὸ κοπτεῖον τῶν ξύλων, ὅπου εὐρίσκετο μεγάλη ποσότης ξύλων χρησιμευόντων εἰς θέρμανσιν κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἀλλ' ὁ Παῦλος ἠρνεῖτο ζωηρῶς πάντα ταῦτα, λέγων τὴν ὑπόνοιαν ἄδικον, καὶ δισχυρίζετο ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἦτο αἷτιον κακοβουλίας· καὶ τοι δὲ ὁ Λουδοβῆκος ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχον οὐδένα ἐχθρὸν οὐδὲ φθονοῦντα αὐτοὺς εἰς τὸ χωρίον, ἐκεῖνος ἐπέμενεν εἰς τὸ νὰ προσάπτῃ εἰς ξένην χεῖρα τὴν ζημίαν· τῷ ἦτο βεβαίως προτιμότερον ἀντὶ νὰ παραδέχῃται ἑαυτὸν ἔνοχον

ERROR: undefined
OFFENDING COMMAND: f'~

STACK: